

[Inger Stilling Pedersen]

Jeg synes, vi er kommet temmelig langt ved, at vi i Norden kan stå sammen omkring miljøet. Isoleret er det meget svært at gøre noget, men vi har en mulighed ved at hjælpe de lande, som vi er så afhængige af – for hvis vi ikke hjælper dem, får vi problemerne med deres affaldsprodukter.

En anden ting, som det også er nævnt ikke kommer så stærkt frem, er jo arbejdsløsheden. Man kan godt trække en lille smule på smilebåndet af det, når man spørger, hvorfor man nu ikke har fået løst det problem. Jamen kunne vi løse det herhjemme, og kunne vi gøre noget hver for sig i de nordiske lande, så havde vi vel gjort det. Jeg nægter at tro, at der er et eneste parlamentsmedlem i Norden – eller i de øvrige EF-lande – som ikke af hjertet ønsker at løse dette problem; men det er bare så svært.

Den radikale ordfører sagde noget i slutningen, som jeg hæftede mig meget ved: Hvad er arbejde egentlig? Det er at have noget, man skal beskæftige sig med, som giver én værdi. Derfor skal vi måske til at se anderledes på, hvad arbejdsløshed egentlig er. Kan vi forvente i Europa og i Norden, at der er det, vi kalder udearbejde, til alle mennesker over en vis alder, eller skal vi sige, at man også kan have et arbejde på en anden front, at hvis man f.eks. påtager sig en social opgave, kan det også være et arbejde? Hvad gør vi, hvis det viser sig, at vi ikke i overskuelig fremtid kan skaffe arbejde til alle?

Jeg synes, det var meget værd at diskutere også i nordisk sammenhæng, for det, vi får skyld for herinde, og som vi nok også kan få skyld for på Ålandsøerne, er, at man snakker og man snakker, men man kommer faktisk ikke et skridt videre. Redegørelsen omtaler også arbejde og uddannelse, og alt det er jo også såre godt, og vi kan hjælpe hinanden på mange måder, men bringer det os nærmere målet, eller skal vi til at tænke helt anderledes utraditionelt? Så er der nok nogle, der må bide noget i sig, fordi man kun anerkender arbejde som et arbejde, hvis man står på en fabrik eller man laver noget andet, som man altså får løn for. Man kan f.eks. gå hen og passe naboens børn eller gøre rent, og så er det arbejde, men laver man noget hos sig selv, så er det altså ikke arbejde. Et helt andet syn på arbejde vil nok være væsentligt at få drøftet.

En anden ting, som vi kommer til at diskutere deroppe, er jo budget. Hvordan fordeler man nu de penge, der er til rådighed? Det er vedtaget, at kulturen skal have broderparten af pengene, og det kan i og for sig også lyde meget godt, for meget kan jo henføres under kultur, måske også nogle af de ting, som vi sidder med i andre udvalg, og som vi finder væsentlige og vigtige.

Jeg mener, at det nordiske samarbejde på hele det sociale område er utrolig vigtigt. Fru Birgitte Husmark nævnte handicaporganisationerne. Det betyder meget for organisationer i Norden at kunne mødes, at kunne hjælpe hinanden, at kunne se, hvor langt man er kommet i udvikling i de forskellige lande, styrke hinanden og have lejlighed til at mødes, og det forudsætter altså, at der er nogle midler til rådighed.

Det er også vigtigt på narko- og alkoholområdet. Hvis vi i Norden kan stå sammen og arbejde tættere sammen om at løse nogle af de problemer, vil vi også kunne gå stærkere ud til Europa. Jeg kunne nævne mange andre områder, som er meget væsentlige. Det er jo klart, at de forskellige udvalg under Nordisk Råd hver for sig arbejder på de ting, man finder væsentlige i de udvalg, og som man mener også skal have deres del af budgettet. Men selvfølgelig må vi også sammen se på, om der er noget, som de nationale parlamenter kan klare. Det er der selvfølgelig nok, men den nordiske dimension tror jeg er uhyre vigtig, fordi man måske dér kan få nogle nye elementer ind og gøre det lettere for os.

Endelig er der denne her kære satellit; den tror jeg ikke på for at sige det rent ud. Jeg tror, at hvis vi skal have gavn af hinandens programmer, så skal man have en reel mulighed for at stille ind på Norge, på Sverige og på Finland og høre deres daglige programmer. Jeg er så heldig at have hybridnet, så jeg har lejlighed til at se mange programmer, og det er på den måde, jeg får indblik i svenskernes hverdag, i nordmændenes hverdag, når jeg ser i en ganske almindelig udsendelse, måske et sted fra landet, hvad der foregår dér, måske en debat eller en diskussion. Hvis man laver en særlig nordisk kanal for de særlig interesserede, tror jeg, det er rigtigt, at det er en meget lille procentdel, der vil betale for at se den.